

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: PAULINE, s.r.o.
sídlem Západní 258/37, Praha 6
zastoupen Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem
sídlem Nádražní 58/110, Praha 5

proti

žalovanému: Finanční úřad pro hlavní město Prahu
sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2025 č.j. 749114/25/2080-83543-109445
a ze dne 21. 2. 2025 č.j. 1206219/25/2080-83543-109445

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 7. 4. 2025 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2025 č.j. 749114/25/2080-83543-109445, a ze dne 21. 2. 2025 č.j. 1206219/25/2080-83543-109445 (dále též „exekuční příkazy“), kterými žalovaný k vymožení daňového nedoplatku, zvýšeného o příslušný úrok

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z prodlení a o exekuční náklady, nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu. Exekuční příkaz ze dne 5. 2. 2025 se týkal zdaňovacího období leden 2013, únor 2013, březen 2013, duben 2013, září 2013, exekuční příkaz ze dne 21. 2. 2025 se týkal zdaňovacího období květen 2013, červen 2013, červenec 2013, srpen 2013, říjen 2013, listopad 2013, prosinec 2013. Exekučním titulem byly dle ust. § 176 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vykonatelné výkazy nedoplatků ze dne 3. 2. 2025 a ze dne 20. 2. 2025. Žalovaný v daňovém řízení dospěl k závěru, že žalobce má nedoplatky na dani z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období leden až prosinec 2013 a na penále na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013 se splatností 10. 1. 2021 a 25. 1. 2021 a na úrocích z prodlení na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013. Předmětné nedoplatky měl žalovaný ve smyslu ust. § 103 odst. 2 daňového řádu vykonatelné.

2. Na základě obsahu daňového spisu soud stručně shrnuje, že u žalobce byla dne 20. 1. 2016 zahájena v daňová kontrola DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013, na základě zprávy o daňové kontrole bylo dne 10. 1. 2019 vydáno dvanáct dodatečných platebních výměrů na DPH za jednotlivá zdaňovací období, těchto dvanáct dodatečných platebních výměrů bylo v odvolacím řízení částečně změněno dvanácti rozhodnutími o odvolání ze dne 13. 1. 2020. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021 byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutím o odvolání ze dne 13. 1. 2020, a tato rozhodnutí byla potvrzena. Městský soud v Praze následně rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021 rozsudkem ze dne 8. 3. 2023 č.j. 8 Af 4/2021-74 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti rozsudku podalo Odvolací finanční ředitelství kasační stížnost, souběžně znovu ve věci rozhodlo, a to dvěma novými rozhodnutími. Novým rozhodnutím ze dne 8. 6. 2023 (dále též Nové rozhodnutí 1) Odvolací finanční ředitelství ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden, únor, březen, duben 2013 zrušilo dodatečné platební výměry ze dne 10. 1. 2019 a rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 1. 2020. Novým rozhodnutím ze dne 8. 6. 2023 (dále též „Nové rozhodnutí 2“) Odvolací finanční ředitelství ve vztahu ke zdaňovacím obdobím květen, červen, červenec, srpen, září, říjen, listopad a prosinec 2013 změnilo rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 1. 2020 tak, že zrušilo dodatečné platební výměry ze dne 10. 1. 2019. Následně rozhodl Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti tak, že rozsudkem ze dne 13. 8. 2024 č.j. 9 Afs 104/2023-34 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2023 č.j. 8 Af 4/2021-74 zrušil. Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 6. 11. 2024 č.j. 8 Af 4/2021-107 řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby žalobcem.
3. Podstata sporu nyní spočívá v tom, zda dodatečné platební výměry, které byly zrušeny Novým rozhodnutím 1 a Novým rozhodnutím 2, zcela zanikly a neexistují, anebo zda se v důsledku zásahu Nejvyššího správního soudu a následného zastavení řízení Městským soudem v Praze stala obě Nová rozhodnutí neúčinná a účinné je naopak původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021.

Obsah žaloby

4. Žalobce namítá nezákonnost a nesprávnost exekučních příkazů i výkazů nedoplatků.
5. Ohledně exekučních příkazů ze dne 5. 2. 2025 namítá, že Novým rozhodnutím 1 byla příslušná rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 1. 2020 zrušena, dodatečné platební výměry ze dne 10. 1. 2019 byly zrušeny a odvolací a doměřovací řízení byla zastavena. Obdobně ohledně exekučních příkazů ze dne 21. 2. 2025 namítá, že Novým rozhodnutím 2 byla

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

příslušná rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 1. 2020 změněna tak, že dodatečné platební výměry ze dne 10. 1. 2019 byly zrušeny a doměřovací řízení byla zastavena.

6. Žalobce má za to, že na základě Nového rozhodnutí 1 a Nového rozhodnutí 2 všechny předchozí platební výměry či rozhodnutí o vyměření daně, na základě nichž žalovaný vede daňovou exekuci, zanikly, daňové povinnosti tudíž nejsou vůbec vyměřené či stanovené.
7. Žalobce dále namítá, že již uplynuly veškeré lhůty pro jejich stanovení, tudíž, i kdyby zde daňové dluhy či pohledávky teoreticky byly, zanikly by zcela v důsledku prekluze, neboť již dávno uplynula i absolutní desetiletá lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 5 daňového řádu.
8. Podle žalobce zde nenastala jakákoliv právně relevantní skutečnost, pro kterou by obě Nová rozhodnutí měla být ignorována, kvůli níž by měla být např. považována za zrušená, neplatná, neúčinná atp., zejména platí, že nedošlo ke zrušení Nových rozhodnutí ani v rámci obnovy řízení, ani při přezkumném řízení, žádná taková řízení ani nebyla vedena a pro uplynutí lhůt je ani není možno vést, nenastala též žádná ze situací předvídaných v § 124a daňového řádu, tj. zejména nedošlo v rámci správního soudnictví k vydání nového rozhodnutí krajského soudu, kterým by byla žaloba zamítnuta nebo ve kterém by došlo ke změně právního názoru, atp.); naopak, žalovaný postupuje v rozporu s ústavním pořádkem ČR, zejména postupuje v rozporu s principy, na nichž spočívá právní stát, když nerespektuje svá vlastní rozhodnutí, která vydal. Postup žalovaného tak žalobce označuje za ryzí a ústavně nekonformní svévoli.
9. Žalobce poukazuje na to, že sám žalovaný ve svém vyrozumění ze dne 30. 9. 2024 o úroku z vratitelného přeplatku konstatuje, že Odvolací finanční ředitelství shledalo ve vztahu k zdaňovacímu období 2013 nedodržení desetileté lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 5 daňového řádu, totéž obdobně konstatuje ve vyrozumění ze dne 30. 9. 2024 o úroku z nesprávně stanovené daně. Z těchto dokumentů vyplývá, že žalobce nemá žádné nedoplatky.
10. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadených exekučních příkazů i výkazů nedoplatků. Poukazuje na to, že žalovaný dne 7. 8. 2024 potvrdil, že žalobce nemá žádné nedoplatky na DPH, dokonce konstatoval přeplatek ve značné výši. Rovněž v již zmíněných vyrozuměních o úroku z vratitelného přeplatku a o úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 30. 9. 2024 žalovaný uvedl, že žalobce nemá daňové nedoplatky, nýbrž má naopak nárok na vratitelné přeplatky. Oproti tomu v únoru 2025, aniž by došlo k jakékoliv právně relevantní skutečnosti, na základě níž by mohlo dojít ke změně tohoto stavu, žalovaný vydal výkazy nedoplatků, z nichž vyplývají nedoplatky jak na DPH za rok 2013, tak i na příslušenství k této DPH; tato změna není ani ve výkazech nedoplatků ani v napadených exekučních příkazech jakkoliv zdůvodněna či vysvětlena. Nelze tudíž zjistit, jak ve výkazech nedoplatků žalovaný k jednotlivým nedoplatkům dospěl. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č.j. 9 Afs 52/2015-59, podle něhož platí, že z výkazu nedoplatků musí být přezkoumatelným způsobem seznatelné, jak k té které konkrétní výši nedoplatku, který je veden u fakticky uhrazené daně, správce daně dospěl.
11. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil obě napadená rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný s žalobou nesouhlasí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Žalovaný je toho názoru, že v dané věci se aktivovalo ust. § 124a daňového řádu. Věc u soudu sice skončila usnesením městského soudu o zastavení řízení, dané ustanovení však váže aplikaci obecně na rozhodnutí, tedy nejen na rozsudek o věci samé, ale i na usnesení. Nadto dle žalovaného v dané věci soud zastavil řízení z důvodu změny právního názoru, jelikož v předchozím řízení rozhodoval z důvodů meritorních, nyní ze zcela odlišných důvodů procesních. Díkce ust. § 124a daňového řádu tak byla naplněna. Žalovaný tak považuje obě Nová rozhodnutí za neúčinná, a naopak původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021 za účinné. Žalovaný k tomu odkazuje na odbornou literaturu [komentář k ust. § 124a daňového řádu, stav k 1. 8. 2024 (ASPI)].
14. K námitce prekluze žalovaný uvádí, že doměřené daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013 byly pravomocně stanoveny ve lhůtě dle § 148 daňového řádu, tj. dne 7. 1. 2021, s tím, že ani absolutní desetiletá lhůta neuplynula.
15. Žalovaný konstatuje, že ve vztahu k danému případu mu nejsou známy skutečnosti, na jejichž základě by neměl být § 124a daňového řádu aplikován. Žalovaný zdůrazňuje, že Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021 nikoliv z meritorních důvodů, ale pro procesní pochybení správce daně, přičemž Nejvyšší správní soud v rámci kasační stížnosti shledal, že daná procesní pochybení neměla vliv na zákonnost rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021. Pokud by žalovaný přistoupil na výklad, že zpětvzetím žaloby nemohou nastat účinky dle ust. § 124a daňového řádu, pak by takovým postupem ze strany daňových subjektů mohl být účinek ust. § 124a účelově zcela eliminován, například vědomou eliminací podáním zpětvzetí žaloby v dané procesní fázi. Tím by daňový subjekt docílil stavu, kdy na straně jedné nebude ve věci samotné vůbec věcně rozhodováno, a navíc by zůstala platná rozhodnutí odvolacího orgánu, která jsou naopak v důsledku prvotních rozhodnutí krajského soudu v neprospěch správce daně vydávána a kterými se původní zamítavá rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ruší. Ust. § 124a daňového řádu by se tak tímto procesním krokem stalo prakticky „nepoužitelné“. V konkrétním případě žalobce by tak došlo k situaci, kdy původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání bylo městským soudem zrušeno na základě procesních vad řízení, která ale Nejvyšší správní soud neshledal za natolik zásadní, aby měla vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí. Místo toho, aby tak došlo k vlastnímu meritornímu posouzení podstaty vědomé účasti na podvodu, tak k tomuto projednání vůbec nedošlo, neboť mu bylo procesně zabráněno podáním zpětvzetí žaloby a následně tedy došlo k zastavení řízení soudem.
16. Žalovaný dále uvádí, že vyznění o úroku z vratitelného přeplatku ze dne 30. 9. 2024 a vyznění o úroku z nesprávně stanovené daně ze dne 30. 9. 2024 reflektují stav řízení v daném okamžiku, tj. v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto městským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nedoplatky ve vztahu ke zdaňovacím obdobím roku 2013 byly správcem daně zaevidovány následně po vydání usnesení Městského soudu v Praze z 6. 11. 2024, kterým bylo aktivováno ust. § 124a daňového řádu. Obdobně potvrzení o stavu osobního daňového účtu ze dne 7. 8. 2024 dle žalovaného reflektuje stav řízení v daném okamžiku, tj. v době, kdy ještě nebyl vydán ani zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2024. Žalovaný je toho názoru, že žalobcova argumentace tak nesouvisí s postupem správce daně ve věci aplikace ust. § 124a daňového řádu ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden až prosinec 2013.
17. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že předmětné výkazy nedoplatků i exekuční příkazy obsahují všechny ze zákona povinné náležitosti dle ust. § 176 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

daňového řádu a dle ust. § 178 odst. 1 a ust. § 102 odst. 1 a 2 daňového řádu. Žalovaný rozvádí, že výkazy nedoplatků obsahují i náležitosti, které požadovala ještě stará právní úprava (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Nadto obsahují ty náležitosti, které považuje za dostačující judikatura správních soudů. Žalovaný oponuje žalobcově argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016 č.j. 9 Afs 52/2015-59, uvádí, že rozsudek neklade na výkaz nedoplatků nároky tvrzené žalobcem. Žalovaný naopak poukazuje na jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 17. 1. 2020 č.j. 5 Afs 295/2019-44, jakož i na komentář k ust. § 176 daňového řádu (ASPI), které nekladou na specifikaci exekučního příkazu vysoké nároky, už jen proto, že správnost exekučního titulu musí být napadána v řízení, které placení daní předchází. O výkazu nedoplatků, který není rozhodnutím, a tudíž se dlužníkovi nedoručuje, platí, že v rámci obrany proti zahájení vymáhání (např. v rámci námitky proti exekučnímu příkazu dle § 178) lze namítat i nesprávnost výkazu nedoplatků, správce daně je pak povinen správnost výkazu nedoplatků prokázat.

18. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před Městským soudem v Praze

19. Při jednání konaném před soudem dne 27. 8. 2025 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zejména předestřel problematiku aktivace ust. § 124a daňového řádu, zdůraznil, že rozhodnutí soudu o zastavení řízení není způsobilé k aktivaci uvedeného ustanovení, namítl, že daňové orgány se mohly bránit zastavení soudního řízení podáním kasační stížnosti. Dále namítl, že bylo na daňových orgánech, aby předmětnou pohledávku vymáhaly včas. Na podporu svého právního názoru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 307/2015 a sp.zn. 1 Ans 17/2012. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
20. Soud při jednání nedoplňoval dokazování. Žalobce v žalobě navrhl provedení řady listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že veškeré listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem. Nad rámec toho, co plyne ze správního spisu, nebylo třeba důkazy doplnit.
21. Soud nepřehlédl návrh žalovaného, učiněný ve vyjádření k žalobě, o vyloučení veřejnosti z jednání. S ohledem na skutečnost, že k jednání se veřejnost nedostavila, však soud nepovažoval za potřebné o návrhu rozhodnout.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Městský soud v Praze vyšel především z následující právní úpravy.
24. Podle ust. § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.
25. Podle ust. § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu je exekučním titulem výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

26. Podle ust. 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu lze daňovou exekuci provést příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb.
27. Podle ust. § 124a odst. 1 daňového řádu zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci, pozbývá toto rozhodnutí správce daně všech právních účinků dnem nabytí právní moci
- a) nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí krajského soudu, nebo
- b) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodl-li současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu o žalobě sám.
28. Podle ust. § 148 odst. 1 daňového řádu daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
29. Podle ust. § 148 odst. 5 daňového řádu lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.
30. Podle ust. § 124a odst. 2 daňového řádu zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, kterým došlo ke zrušení rozhodnutí správce daně, nabývá toto rozhodnutí správce daně znovu všech právních účinků dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta, nebo dnem nabytí právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodl-li současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu o žalobě sám.
31. Soud o věci uvážil následovně.
32. Předmětem sporu je aplikace § 124a daňového řádu, jenž upravuje vztah mezi dvěma postupně vydanými rozhodnutími správce daně v téže věci v důsledku rozdílných právních závěrů městského soudu a NSS v dané věci. Jde tedy o vztah mezi Novými rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství vydanými na základě zrušujícího rozsudku městského soudu, a původním rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021, kdy spor je o to, zda toto původní rozhodnutí „obživlo“ v důsledku zrušení rozsudku městského soudu v řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem a následného zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby.
33. Žalobce tvrdí, že Nová rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, která zrušila dodatečné platební výměry a zastavila doměřovací řízení, jsou stále účinná. Má totiž za to, že nenastala žádná právně relevantní skutečnost, která by způsobila jejich neúčinnost, zejména nenastala žádná ze situací předvídaných ust. § 124a daňového řádu – městským soudem nebylo vydáno nové rozhodnutí, kterým by byla žaloba zamítnuta nebo ve kterém by došlo ke změně právního názoru oproti zrušenému rozhodnutí městského soudu. Proto se § 124a daňového řádu vůbec neaplikuje.
34. Žalovaný vycházel naopak z předpokladu, že na Nová rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství se § 124a daňového řádu aplikuje. Tato rozhodnutí pozbyla účinnosti dnem právní moci v pořadí druhého rozhodnutí městského soudu, kterým bylo řízení o žalobě zastaveno z důvodu jejího zpětvzetí. Původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021 obživlo. S ohledem na tyto skutečnosti byla pravomocně doměřená DPH splatná.
35. Při řešení otázky, zda Nová rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství pozbyla účinnosti ve smyslu § 124a daňového řádu a zda původní rozhodnutí „obživlo“, vychází Městský soud

v Praze z důvodové zprávy k ust. § 124a daňového řádu: „Navržené ustanovení, zařazené systematicky do pasáže věnované vztahu ke správnímu soudnictví, má za cíl reagovat na možnou situaci, která nastane v případě, že dojde ke zrušení rozhodnutí správce daně na základě podané žaloby ve správním soudnictví. V takovém případě je ve smyslu § 78 soudního řádu správního věc vrácena k dalšímu řízení, přičemž správce daně je vázán právním názorem soudu vysloveným v rozhodnutí (rozsudku). Brojí-li následně správce daně v rámci správního soudnictví proti tomuto rozsudku kasační stížností, není zde zaručen nárok na odkladný účinek, tudíž je zde z jeho strany povinnost konat, tzn. vydat nové rozhodnutí ve věci v souladu s názorem krajského soudu. Ne vždy se totiž jeví jako žádoucí, aby správce daně s vydáním nového rozhodnutí vyčkával (fakticky přerušil dané řízení) až na výsledek řízení před Nejvyšším správním soudem. V případě, že výsledkem kasace bude zrušení rozsudku krajského soudu, na základě něhož bylo zrušeno rozhodnutí správce daně a následně vydáno nové rozhodnutí ve věci, navrhuje se úprava, která zakládá neúčinnost tohoto nového rozhodnutí ve věci ex lege. Eliminuje se tak v praxi sporná otázka, jakou validitu toto rozhodnutí má a jakým způsobem je nutné jej zlikvidovat. Důvodem, pro který Nejvyšší správní soud ruší kasační stížností napadený rozsudek, může být nejen vadný právní názor krajského soudu na aplikaci hmotného či procesního práva v dané věci, ale též procesní pochybení krajského soudu, k němuž došlo v řízení před soudem, aniž by pak nové rozhodnutí soudu nutně vedlo k jinému výroku a k vyslovení jiného právního názoru, jímž soud váže správce daně v dalším řízení. K neúčinnosti (ex lege) rozhodnutí vydaného správcem daně tak dojde pouze v případech, kdy krajský soud, vázán právním názorem kasačního soudu, v novém rozsudku žalobu zamítne, popř. rozsudkem zrušujícím správní rozhodnutí zaváže správce daně právním názorem odchylným od předchozího právního názoru. Naopak v případě, kdy nové rozhodnutí krajského soudu dojde z meritorního hlediska ke stejnému právnímu závěru, neúčinnost rozhodnutí správce daně vydaného na základě původního rozsudku krajského soudu nenastane.“ (viz důvodová zpráva, zvláštní část, Změna daňového řádu, K čl. III, K bodu 19, Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, 2011, tisk 473/0).

36. Městský soud v Praze přihlédl též k judikatuře správních soudů, které se již danou problematikou zabývaly. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019 č.j. 2 Afs 249/2017-66 tento soud uvádí, že „nový § 124a daňového řádu se může vztahovat jen na situace, které vůbec mohou naplnit hypotézu právní normy v tomto ustanovení obsažené. Touto hypotézou je zrušení (v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví, a jen v takovém řízení) takového pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu. Je-li naplněna hypotéza, uplatní se dispozice právní normy, již je neúčinnost nového rozhodnutí správce daně. Centrálním bodem § 124a daňového řádu je zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť - jak jasně plyne z důvodové zprávy i z objektivního účelu § 124a daňového řádu patrného z jeho dikce - pravidlo chování obsažené v uvedeném ustanovení má za účel řešit „následky“ v podobě střetu staršího právního názoru krajského soudu a novějšího (a „správného“, neboť instituční nadřazeností vybaveného) právního názoru Nejvyššího správního soudu. Smyslem a účelem právní normy je zde tedy jakási částečná restituce do stavu před okamžikem, kdy se „nesprávný“ právní názor krajského soudu projevil tím, že podle něho správce daně postupoval vydáním rozhodnutí založeného na tomto právním názoru. Na rozhodnutí, jež bylo vydáno na základě následně popřehného právního názoru, se má od okamžiku vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nablížet tak, že nadále již nemá mít žádné právní účinky.“
37. V posuzované věci došlo k tomu, že Odvolací finanční ředitelství respektovalo závazný právní názor vyslovený v zrušujícím rozsudku městského soudu a vydalo dvě Nová rozhodnutí, jimiž zrušilo dodatečné platební výměry a zastavilo doměřovací řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Následně byl zrušující rozsudek městského soudu zrušen Nejvyšším správním soudem se závazným právním názorem, že původní rozhodnutí není nezákonné, přičemž s ohledem na zpětvzetí žaloby již městský soud v dalším řízení nerozhodl ve věci meritorně (tedy nevydal v pořadí druhý rozsudek reflektující závazný právní názor NSS), ale řízení zastavil (tedy vydal procesní usnesení, jímž se řízení končí).

38. Městský soud v Praze je toho názoru, že ust. § 124a daňového řádu na danou situaci dopadá. Městský soud zastavil řízení z důvodu zpětvzetí žaloby, přičemž tuto procesní možnost posuzované zákonné ustanovení výslovně nezmiňuje. Ust. § 124a daňového řádu ovšem nelze vykládat tak, že by nedopadalo na žádné jiné situace, než pouze a jedině vydání nového rozsudku o zamítnutí žaloby, respektive vydání rozsudku s odlišným právním názorem oproti rozsudku původnímu. Takto úzce a výlučně předmětné ustanovení koncipováno není a lze si tedy pod ním představit i jiné právní situace, už jen z toho důvodu, že zákon neuvádí termín „rozsudek“, ale obecnější termín „rozhodnutí“. Širší pojem použitý zákonem implikuje, že se vztahuje i na jiné procesní situace, které v řízení mohou nastat, neodporují-li účelu daného ustanovení, tj. nejsou-li v rozporu se závazným právním názorem vysloveným v zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V posuzované věci žalovaný postupoval v souladu se smyslem a účelem ust. § 124a daňového řádu, pokud shledal, že zastavením řízení, k němuž se ovšem otevřela cesta v důsledku zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Nová rozhodnutí pozbývají účinků a „ožívá“ rozhodnutí původní. Bylo by proti smyslu zákona, pokud by při zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby zůstala Nová rozhodnutí účinná.
39. Žalovaný tedy neprovedl nepřipustný rozšiřující výklad citovaného ustanovení, ale výklad, jenž byl s textem zákona v souladu a zohledňoval jeho účel. Tím je restituce do stavu před okamžikem, kdy se původní nesprávný právní názor městského soudu projevil tím, že podle něho Odvolací finanční ředitelství postupovalo vydáním Nových rozhodnutí založených na tomto právním názoru. Ust. § 124a daňového řádu žalovaný aplikoval zcela v intencích výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, a jeho postupu tak nelze nic vytknout.
40. Městský soud nijak nezpochybňuje žalobcem odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 9. 6. 2026 č.j. 2 Azs 307/2015-41 a usnesení ze dne 20. 12. 2012 č.j. 1 Ans 17/2012-33. Odkazovaná rozhodnutí ovšem cílí na jinou skutkovou a právní situaci, proto k nim soud v posuzované věci nemohl přihlédnout.
41. Následně se soud zabýval vznesenou námitkou prekluze. Také otázkou běhu prekluzivní lhůty k doměření daně v případě aktivace ust. § 124a daňového řádu se již správní soudy zabývaly, lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021 č.j. 4 Afs 193/2021-40. Nejvyšší správní soud v něm potvrdil, že daň byla pravomocně stanovena již původním rozhodnutím správního orgánu, které bylo nejprve zrušeno krajským soudem a následně obživlo po zrušení zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem a zamítnutím žaloby krajským soudem v dalším řízení. Za rozhodné Nejvyšší správní soud považoval, že původní zrušené (a obživlé) rozhodnutí bylo pravomocné před tím, než skončil běh lhůty pro stanovení daně.
42. Městský soud v Praze konstatuje, že k obdobné situaci došlo v posuzovaném případě. Je vhodné připomenout, že ve věci se jedná o doměření daňové povinnosti na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2013. Pravomocně o nich bylo rozhodnuto ke dni 10. 1. 2021, kdy nabylo právní moci rozhodnutí OFŘ o odvolání proti rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020. Toto rozhodnutí bylo sice nejprve v důsledku soudního řízení zrušeno, ale okamžikem

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

právní moci pozdějšího usnesení soudu o zastavení řízení původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 1. 2021, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2021, „obživlo“, a to se všemi účinky. Na posledně uvedené rozhodnutí je vzhledem k aktivaci ust. § 124a daňového řádu třeba nahlížet tak, jako by nikdy nebylo zrušeno. Daň tedy byla žalobci pravomocně doměřena okamžikem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Odvolacího ředitelství o odvolání proti rozhodnutím ze dne 13. 1. 2020, tj. před marným uplynutím objektivní lhůty pro stanovení daně, která by podle § 148 odst. 5 ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu pro jednotlivá zdaňovací období skončila v průběhu roku 2023. Žalobní námitka týkající se prekluze tak není důvodná.

43. Na uvedeném nic nemění ani žalobní argumentace poukazující na obsah dokumentů vydaných v mezidobí mezi vydáním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a vydáním usnesení městského soudu o zastavení řízení. Byť tyto dokumenty konstatují nedodržení desetileté lhůty pro stanovení daně podle ust. § 148 odst. 5 daňového řádu a konstatují neexistenci daňových nedoplatků, nelze k nim relevantně přihlížet. Předmětné dokumenty totiž, jak správně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, reflektují stav řízení v daném okamžiku, tj. v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto městským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Došlo-li následně k neúčinnosti Nových rozhodnutí OFŘ a k obživení původního rozhodnutí OFŘ o doměření daně, pozbyly předmětné dokumenty relevance a jejich obsah je pro posouzení věci bezvýznamný. Proto ani žalobní námitka, v níž žalobce odkazuje na obsah dokumentů ze dne 30. 9. 2024, není důvodná.
44. K námitce nepřezkoumatelnosti napadených exekučních příkazů a výkazů nedoplatků Městský soud v Praze uvádí následující.
45. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
46. V žalobě se oba typy námitek nepřezkoumatelnosti prolínají; žalobce namítá rozpornost závěru žalovaného s dřívějším tvrzením o neexistenci nedoplatků na DPH (dokonce o přeplatku), aniž by žalovaný jakkoli zdůvodnil či vysvětlil změnu stanoviska, namítá též, že z napadených rozhodnutí nelze zjistit, jak ve výkazech nedoplatků žalovaný k jednotlivým nedoplatkům dospěl.
47. Exekuční příkaz je zakotven v § 178 daňového řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se exekučním příkazem zahajuje daňové řízení, přičemž tento okamžik je spojen s řadou práv a povinností zejména pro povinný subjekt. Zákonodárce pak v § 178 odst. 3 daňového řádu stanovil povinnost správce daně uvést v exekučním příkazu výši úroků včetně výpočtu, kterým bude v budoucnu stanoven.
48. Vzhledem ke konstrukci uvedeného ustanovení a povaze exekučního příkazu je zřejmé, že kromě tam upravených zvláštních náležitostí zmíněného správního aktu musí exekuční příkaz splňovat také obecné náležitosti rozhodnutí správce daně podle § 102 daňového řádu. Jednou z náležitostí rozhodnutí (a tedy též exekučního příkazu) je podle § 102 odst. 2 a 3 daňového řádu také jeho odůvodnění, do nějž správce daně musí pojmout „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

příjemcem rozhodnutí.“ Rozhodnutí přitom nemusí být odůvodněno pouze v případech výslovně stanovených zákonem, přičemž z daňového řádu je zřejmé, že uvedená možnost nebyla zákonodárcem pro exekuční příkazy využita. (Srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2025 č.j. 10 Afs 64/2025-32).

49. Napadené exekuční příkazy žalovaný odůvodnil skutečností, že žalobce dobrovolně neuhradil nedoplatky uvedené ve výrocích těchto rozhodnutí, tj. že nezaplátil správci daně příslušné částky podle vykonatelných výkazů nedoplatků. Žalovaný v exekučních příkazech identifikoval tituly vzniku daňových nedoplatků číslem jednacím, datem, dlužnou částkou a vymezením druhu daně, a výše daňových nedoplatků současně odpovídá skutečné výši nedoplatků žalobce, jak vyplývá z daňového řízení a rozhodnutí v něm vydaných. Jednotlivé vyčíslené nedoplatky jsou v exekučních příkazech dostatečně definovány tak, aby bylo možno žalobcem bez obtíží zjistit, jaké nedoplatky jsou ve výkazech nedoplatků vyznačeny a pro které nedoplatky se tedy vede exekuce na jeho majetek, přičemž podrobnosti lze zjistit z podkladových rozhodnutí.
50. Výkazy nedoplatků pak zcela jednoznačně identifikují výši DPH pro jednotlivá zdaňovací období roku 2013 ke dni 13. 1. 2020, se splatností ke dni 11. 1. 2021. Uvedená identifikace koresponduje s datem rozhodnutí o dodatečných platebních výměrech v odvolacím řízení, a s počátkem splatnosti po právní moci rozhodnutí OFŘ o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí ze dne 13. 1. 2020.
51. Změnu právního stavu vyvolanou aktivací ust. § 124a daňového řádu nebylo dle přesvědčení městského soudu v napadených exekučních příkazech ani ve výkazech nedoplatků nezbytné výslovně popisovat, neboť výše nedoplatků odpovídá původním rozhodnutím ve věci samé, na něž se hledí, jako nikdy nebyly zrušeny. K žalobcem namítanému „rozporu“ s tvrzením o neexistenci nedoplatků pak není namístě přihlížet, neboť tato tvrzení, jak bylo odůvodněno výše, reflektovala pouze stav řízení v daném okamžiku, tj. v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto městským soudem po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přičemž následně obsah těchto tvrzení pozbyl významu. O žádný „rozpor“ se zde tedy ve skutečnosti nejedná.
52. Žalobce se tedy mylí, uvádí-li, že exekuční příkazy a výkazy nedoplatků jsou rozporné s dřívějším závěrem o neexistenci nedoplatků na DPH a s existencí přeplatku, či že jsou nedostatečně odůvodněny. Žalovaný naopak dostal zákonným požadavkům a jím vydané exekuční příkazy jsou souladné s § 102 daňového řádu.
53. Městský soud v Praze doplňuje, že nikterak nezpochybňuje žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016 č.j. 9 Afs 52/2015-59, v němž soud uvádí, že z výkazu nedoplatků musí být přezkoumatelným způsobem seznatelné, jak k té které konkrétní výši nedoplatku, který je veden u fakticky uhrazené daně, správce daně dospěl. Městský soud v Praze je však toho názoru, že žalovaný v posuzované věci kritériím odkazovaného rozsudku dostal, při tomto závěru je třeba přihlídnout též k specifické situaci dané aktivací ust. § 124a daňového řádu. Odkazovaný rozsudek proto nemohl důvodnost žalobních námitek ovlivnit.
54. Lze tak uzavřít, že skutkové i právní závěry žalovaného jsou zcela odpovídající zákonné úpravě.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

55. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
56. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu